

Proclamatie

schooljaar 2022-2023

Zwanenzang van Remy Casteleyn

8.856, zo veel keer hebben we moeten rechtstaan, de ene keer wat langer dan de andere, voor onze liefvallige leerkrachten. Na 8.856 keer mogen de leerkrachten eens voor ons rechtstaan, behalve meneer Matthys want bij hem moesten we nooit rechtstaan. Ga zitten, dank u.

Oké, nu kunnen we écht beginnen. Goedenavond, dames en heren, leerlingen, leerkrachten, directie en Quarcoo. Als jullie me nog niet kennen: ik ben Remy. Ik zat 6 jaar lang op deze school en heb hier een goeie tijd gehad. Ik wil iedereen, en mezelf ook, feliciteren en bedanken om hier te zijn. Jullie hebben het gehaald, overwonnen, overleefd. Zeker in deze tijden is dat uitzonderlijk: inflatie (geen geld voor schoolspullen), katers, oorlog in Oekraïne, corona en voor de meeste mensen acne. Geef jezelf daarom een daverend applaus!

Als we hier rondom ons kijken, zien we dat we iets missen, ach ja niet iets, maar mensen. Gedurende de afgelopen zes jaar zijn er heel wat mensen weggegaan van deze school: van acht bomvolle klassen naar vier halfllege of halfvolle klassen (het is maar hoe pessimistisch je wilt zijn). “Survival of the fittest” lijkt het wel, zoals we bij biologie leerden. Maar ook leerkrachten zijn hier weggegaan of met pensioen gegaan. Zelfs mevrouw Scheirs is het voor ons afgebold. En toch staan we hier op de vooravond van een nieuw hoofdstuk.

Er werd me gevraagd niet te beginnen met het cliché dat ik met een veel te grote boekentas hier op school aankwam en dacht “wow” wat zijn die zesdejaars groot. Ik zou dat normaal niet zeggen, maar mijn boekentas was gewoon heel groot. En ik heb gemerkt: hoe ouder we werden, hoe kleiner onze boekentas. Soms namen we gewoon niets mee naar school, hé Casper. We eindigen ons avontuur met onze eigen laptops, terwijl we in het begin enkel half kapotte, trage computers

hadden. Oh wacht, dat hebben we nog steeds. Maar toch staan we hier, na duizenden euro's ingezameld voor het goede doel en duizenden kilometers gewandeld in Parijs, Lille en Italië. Het leek als de dag van gisteren dat ik voor de eerste keer Batman had gekeken. Ik zei toen tegen mijn mama: later wil ik Batman worden. Ze keek naar me en zei: Remy, word volwassen, morgen is het je proclamatie.

Maar nu jullie toch aan het luisteren zijn naar mijn geniale speech; William Shakespeare zei ooit: "Sommigen worden groots geboren, sommigen bereiken grootsheid, en sommigen hebben grootsheid over zich afgeroepen". Ik heb dit vertaald via Deepl zoals jullie allemaal gedaan hebben deze afgelopen 6 jaar. Maar onthoud dat de kans om grootsheid te bereiken altijd binnen ons bereik ligt. Kijk naar de grootste, rijkste mensen: ze begonnen zoals jij en ik. We zullen ongetwijfeld grote fouten maken, maar uiteindelijk zullen we belanden waar we moeten belanden. Examens mogen we zeker niet vergeten te vernoemen. Straatdichter en filosoof Boef beschreef de examenperiode. Hij zei ooit: "Ik heb slaaptkort want ik slaap te kort." Omdat mijn speech mijn officiële laatste woorden hier op Scheppers bevat, zou ik toch graag nog één ding duidelijk maken. Ik spreek in naam van alle jongens! Laat ons eens in die toiletten blijven tijdens de speeltijd!

Doorheen de jaren hebben we ook vele apps op onze gsm geïnstalleerd, want we zijn zogezegd een "sociale media generatie". We hebben apps zoals Snapchat, Instagram, de rare kindjes hebben Twitter, Pokémon Go, Smartschool, Tik Tok, Clash of Clans, Hay Day, Schaken, Subway Surfers... Als jullie je afvragen waarom ik geen Facebook heb opgenoemd: wij zijn geen veertig. Maar, lieve afgestuurde studenten, het is tijd om echt te zijn. Tijd voor BeReal! Ik wens jullie uit het diepste van mijn hart het beste toe!

Zwanenzang van Sterre Pardon

Zes jaar geleden plantte ik een moerbeiboom. Aan dit hele proces van een klein zaadje tot een prachtige boom, heb ik ontzettend veel herinneringen. Elk jaar groeien er opnieuw duizenden blaadjes aan de takken, zoals er elk jaar duizenden mooie momenten plaatsvinden.

In jaar 1 was mijn boom wat laat met bloeien, net zoals ik. Want op 1 september 2017, was ik te laat in de les. Gelukkig mocht ik in de visbokaal blijven, een lokaaltje dat eigenlijk maar half intact was, maar waar toch mooie herinneringen aan vasthangen.

Na twee jaar bleef het allemaal nog nieuw en een beetje zoeken. Wat chaos in mijn tuintje was niet te ontlopen, zoals ook op school het geval was. Geodriehoeken in het plafond, fluostiften die door de klas vlogen, stukjes gom in mijn haar. Toch gaf de chaos me energie en was ik best tevreden met hoe alles begon te groeien.

Het derde jaar was een jaar van plezier, enthousiasme en melodie. De piano in onze klas zorgde voor muzikale herinneringen, waarvan mijn planten veel energie hebben gehaald. In dit jaar stonden we voor een keuze, een keuze welke extra meststof mijn boom nog beter zou doen groeien. Humane vormde de sterke stam die mijn boom nu recht houdt, een keuze waar ik nog geen moment spijt van heb gehad.

Vervolgens begon het vierde jaar, we zitten in de helft. Een start met veel zonneschijn waardoor mijn boom kon groeien, werd overschaduwd door enkele wolken. Toen begon het onkruid zich te verspreiden, maar Scheppers gaf me de

kans om de zaken in mijn tuin op orde te brengen, dankjewel daarvoor. En ja, stilaan kwam alles weer tot leven.

Ondanks dat er in het vijfde jaar heel wat onkruid mijn tuintje had overspoeld, stak ik alle energie in mijn boom om ervoor te zorgen dat de geelgroene bloemen toch nog konden bloeien. Mij inleven in een moordscène van Ronald Janssen, zorgde voor grappige en leuke herinneringen die aan mijn boom zullen blijven hangen.

In dit laatste jaar groeide er vooral ook nieuwe plantjes in mijn tuin. Vergeet-jezelf-nietjes, orchi-veel-ideeën, zonnetje-in-huis-bloemen, heb-jezelf-liefjes... Ze groeiden allemaal uit tot mooie tuinelementen die deel uitmaken van mijn persoonlijkheid. En ook klavertjes vier kwamen uit de grond. Mijn geluk nam toe en twee vlindertjes vlogen in mijn leven, twee geweldige dames die me o zo kostbaar zijn geworden.

En nu, na zes jaren van veel bloed, zweet en tranen, maar ook veel geduld, kan ik eindelijk de vruchten van mijn boom plukken. Volgroeid en volmaakt is dit hoofdstuk afgesloten. Het is tijd om een nieuwe boom te planten, en laat die even mooi worden als de deze.

Zwanenzang van Idun Verstraete

Het middelbaar is een begrip dat iedereen anders definieert. Toen ik naar hier kwam op mijn twaalfde, dacht ik dat het middelbaar mijn leven ging veranderen. Hier ging ik de beste tijd van mijn leven hebben, maar ik moet zeggen dat die Amerikaanse tienerfilms mijn hoofd wel degelijk op hol hebben gebracht.

Leuke uniformpjes zoals in Gossip Girl zijn er nooit geweest, maar uiteindelijk ben ik daar heel dankbaar voor. Het is al erg genoeg om in blauw en geel te sporten. Ik ben gelukkig ook niet veel Mean Girls tegengekomen, buiten dan misschien jonge taalleressen die er beter uitzien dan de gemiddelde leerling, maar wel net zoveel uitstelgedrag vertonen in verband met testen verbeteren.

Ik heb nooit meegemaakt hoe mensen ineens op tafels sprongen om te beginnen zingen, zoals in High school musical en er zit jammer genoeg ook geen Troy Bolton in ons jaar. Het enige wat nog een beetje in de buurt komt, is Come on stage, maar de enige persoon die daar oprecht naar uitkijkt ieder jaar is onze welgeliefde M.O. leerkracht.

Er zijn genoeg redenen om na te blijven hier op school. Te laat komen, brutaal zijn, noem maar op. Als je gelukt hebt, krijg je zelfs een knipje. Bij meneer Bruyninckx vlieg je er al uit als je even met je achterbuur aan het praten bent en daarbovenop houdt hij er ook van om heel je agenda vol te schrijven. Ik heb niet heel vaak moeten nablijven, maar als ik er was, verliep het toch niet helemaal zoals in The Breakfast Club.

Edward Cullen is nog niet verliefd op mij geworden en ik heb ook nog steeds geen brief ontvangen van Hogwarts om me hier weg te halen. Wel hebben we allemaal de opdracht gekregen om Dracula te lezen, die we samen met mevrouw 'T Joncke

hebben verslaan. Boeken hebben we vaak moeten lezen, of we dat ook gedaan hebben is natuurlijk een heel andere vraag. Aangezien mevrouw Coosemans dit leest en ik mijn examen nog moet afleggen terwijl ik dit schrijf, beloof ik dat ik voor jou een uitzondering heb gemaakt. Ik zou nu toch niet last minute mijn ruiten in willen slaan.

Mijn punten waren altijd redelijk gemiddeld. Ik vind het spijtig dat ik nooit een leerkracht een make-over heb moeten geven voor betere scores zoals in Clueless, aangezien ik wel een paar namen kan bedenken. De kledingstukken die ik hier op school heb gezien zijn onbeschrijfelijk, en dan heb ik het nog niet eens over de zwangerschap T-shirts van mevrouw Van Nuffel. Ik ben er trouwens ook heilig van overtuigd dat als je als mannelijke fysica- of biologieleerkracht geen polo draagt het hele jaar lang, je waarschijnlijk ontslagen wordt.

Tja, ik had toch beter wat aandachtiger naar Ned's Survival Gids moeten kijken, die hebben me namelijk proberen waarschuwen voor rare biologieleerkrachten en mensen die Wiskunde soms verwarren met crack (ik heb het over u, meneer Van Langenhove). Ook hebben ze me nooit verteld dat ik chemieleerkrachten makkelijk kwaad kan krijgen door een waterfles boven te halen in hun lokaal.

Als je me in het eerste middelbaar had gevraagd of ik graag per direct volwassen zou willen zijn, zou ik volmondig ja geantwoord hebben. Uiteindelijk ben ik toch blij dat ik niet leef in de film 13 going on 30, omdat ik deze afgelopen 6 jaar, en vooral de komende jaren voor geen goud zou willen missen.

Ik weet niet of het middelbaar me echt een goede voorbereiding heeft gegeven voor volgend jaar. Ik weet gelukkig ondertussen wel hoe ik moet atten, dankzij een Latijnse cantus van meneer Berrens. Blijkbaar heb ik dan toch nog iets bijgeleerd uit deze dode taal. Hopelijk heeft Elle Woods niet tegen me gelogen,

en kan ik net zoals in Legally Blonde gemakkelijk een rechtendiploma behalen door er goed uit te zien en in mezelf te geloven.

Ik hoop in ieder geval dat de films over het studentenleven toch iets minder tegen me liegen, aangezien ik er ondertussen van overtuigd ben dat dit de beste tijd van mijn leven zal zijn. Ik zal meneer Gombeer en mevrouw Derveaux maar eens hun zin geven door stilaan maar eens ophouden met praten, zodat we allemaal een stapje dichterbij de langste vakantie van ons leven zijn. Ik hoop voor jullie allemaal dat de komende jaren Pitch Perfect zullen verlopen, en wie weet wordt ons galabal wel het echte Project X van Mechelen.

Zwanenzang van Milo Palet

I made it happen.

No!

We made it happen.

We begonnen met z'n allen aan een avontuur dat onvergetelijk is, de volle zes jaar van ons leven opgegeven om met een papiertje en een handtekening naar huis te gaan... Onze Schepperscarrière bracht ons enerzijds samen en creëerde verschillende vriendschappen en anderzijds bracht het ons conflict, een hoop stress en prestatiedruk. We hebben met alle zesdejaars zeeën bevaren zowel grote als wat kleinere. Het secundair was als tiener om naar uit te kijken: nieuwe vrienden maken en verschillende uitdagingen aangaan. Het begon met goede punten, een toffe sfeer en verschillende leuke en soms wat strengere leerkrachten, maar dit veranderde voor velen snel. Razend snel, vanaf het derde

middelbaar kwamen er enkele frustraties en werd de leerstof steeds moeilijker.

Maarr.....

I made it happen.

No!

We made it happen.

Zoals Darwin zei “iedereen evolueert als individu en als species”, ik weet niet of Darwin dit zei, maar ik hoef het toch niet meer te leren. Het waren altijd weer die trappen die we moesten beklimmen om uiteindelijk in een sauna van een lokaal als biologie te komen. Onze eerste lessen SO en het opensnijden van een varkensoog brachten ons veel gelach en vreugde. Shout-out naar alle biologie- en natuurwetenschappenleerkrachten die ik had.

We hebben in onze Schepperscarrière veel wortels, vierkanten, sinussen en machten gezien. Zoals mevrouw Van Nuffel zei: “Alles is wiskunde en wiskunde is alles.” Veel formules en rare tussenstappen later, weet niemand wat X nu eigenlijk is. Een tip voor als jullie het antwoord niet weten, het is altijd de vierkantswortel van 21. Shout-out naar alle wiskundeleerkrachten.

We zijn op Scheppers veel in aanmerking gekomen met taal. We hebben geleerd om zinnen te ontleden, werkwoorden te vervoegen met ‘t kofschip en zeker niet te vergeten geen dt-fouten te maken! Leren vervoegen zowel in het Engels als in het Frans ging niet altijd even vlot. Hoe vermoeiend het soms ook was, we zijn er toch leerrijker uitgekomen. Veel presentaties, luisteropdrachten, boeken lezen en een toneel later twijfelen we nog steeds of het goed ging of niet. Shout-out naar alle taalleerkrachten.

Over wetenschap hebben we veel bijgeleerd. We weten nu allemaal wat we met een steen kunnen doen en waarom de appels op de grond vallen. Van Archimedes tot Einstein en Newton. Veel wetten, toepassingen, definities en grafieken werden naar ons hoofd gegooid. Ook zagen we veel gesteenten, leerden we over het universum en gingen we tot de Condroz en terug. We staan hier toch nog recht. Shout-out naar alle wetenschapsleerkrachten.

We hebben geleerd vanaf de prehistorie tot het technologisch heden. De enige conclusie die ik kan trekken is: het begon goed met rozengeur en maneschijn, maar hoe dichterbij het heden kwamen hoe slechter het werd. Veel conflicten, oorlogen en natuurrampen later zijn we nog steeds niet in vrede. Gelukkig hebben we deze vrede wel kunnen vinden in Scheppers. Shout-out naar alle geschiedenisleerkrachten.

Ik wil ook de LO leerkrachten even bedanken die het zure leven in Scheppers toch nog konden opvrolijken. Shout-out naar alle LO leerkrachten.

Omdat we een katholieke school zijn ook een Shout-out naar alle godsdienstleerkrachten en de laatste broeder van Scheppers.

Als laatste een applaus voor alle leerkrachten, ook degenen die ik vergeten ben.

I made it happen.

No!

We made it happen.

Met dank aan Nanou Thomas, Casper Buelens en Jef Van de Put voor de muzikale omlijsting van de proclamatie.

